

Laboda Kálmán

LABODA Kálmán (1938-) költő

Életrajz

1938-ban született Mezőkövesden. Az általános és középiskoláit itt végezte. Érettségi után a szegedi József Attila Tudományegyetemre jogi karára nyert felvételt, de nemsokára abbahagyta. Tanácsokon, művelődési házakban és a Volánnál dolgozott. Elvégezte a Debreceni Tanítóképző Intézet népművelő-könyvtáros szakát, majd 1968-tól könyvtárosként tevékenykedett nyugdíjba vonulásáig. Jelenleg is Mezőkövesden él. A Kelet Irodalmi Alkotócsoport és a Váci Mihály

Irodalmi Körnek régi tagja.

Először verseit a Matyóföld időszeri kiadvány közölte. Versei később a Palócföldben, Vigíliában jelentek meg. Több Antológia szereplője: Nyílt levél (1983), Gondjainkra bízva (1991), Negyedik üzenet (1993), Önálló kötete: Töredék (1987), Örök vőlegény (2001).

“Emberek és betűvé varázsolt tudás és szépség közelében élek. Bár vérségileg félig matyó vagyok (apám Hevesről származott), szívemben eghészen annak vallo magam. Szeretem ezt az óriás falut, amely most vajúdjá-szüli magát várossá. Hétköznapijainak nyugodt szívverése megnyugtató. Komoly ütemére figyelve készíttetem kis szóépítményeimet, s figyelek ugyanakkor a nagyvilág eseményeire is. (Szándékom e hármát: házat-hazát-horizontot egységbe fogni.)

Ha nyári este vonattal megérkezem – Miskolc vagy Pest felől – lelépve az anyaföldre úgy érzem, ismét erőt kapok, s elengedve a vonatlépcső fogantyúját könnyű ütéssel nevetve úgy küldöm tovább, mint ki állata tomporára üt, s gyalog hazaindulva az ezerszer járt úton boldognak érzem magam. Itthon vagyok.”

Laboda Kálmán
macival

Versek

MI KÖZÖM?

Mi közöm van hozzád
többi ember,
DRÁGA IKERTESTVÉREM?
Mindössze annyi
hogy ÉN VAGY, TE VAGYOK?

TALÁN

*(Latinovits Zoltán, Kondor Béla, Nagy László, Huszárik Zoltán,
Pilinszky János, Bódy Gábor halálára)*

Talán
ha a fekete-fehér kockák
fölé
fák, házak csoportja emelkedne, –
sőt
ha a kockákat magukat
finom földréteg fedné el
– szóval ha így fognánk fel
ezt a létet –
tartanánk természetesnek,
értenénk meg,
hogy időnként
– a legrosszabbkor? –
felülről
kéz lenyúl
és kiemel
– kit is? –
egy “királyt”, egy “bástyát”,
a küzdelmet ezzel is
nehezítve?

A FELADAT

átölelve nekifeszülni
a veled egyforma medvének
bármekkora is vagy

– hibáid
(bűneid?)
ezek –
barátom

ez a

feladat

EGY REMEKMŰ PANASZA 51-BEN

Elő- és utószavak között
megyek.

Hasamnak fenék,
fenekemnek has ád
nem kívánt
meleget.

A fegyvert
mely böködi tomporom*
nem én hordozom.

Láttál már ilyen
szendvicset?

A szememre,
a szememre
figyeljete!

*József Attila szavai

JÓZSEF ATTILA SEGÍTSÉGÉVEL A MALACOKRÓL

Az okos malac sejti,
a zseni tudja a kést.
A költő malac bizakodik,
a bölcs bölint, zabál
és nem remél.

MA

délben ébredtem és egész nap mindenkinek
jó reggelt köszöntem megütözve néztek rám
de az én szívem könnyű volt és vidám
mint a gyanútlané akit akasztani visznek

VALAMIT A SZENVEDÉLYEINKRŐL

A múlt héten egy furcsán viselkedő emberre lettek figyelmesek a járókelők. Villanyoszlopot ölelt át karjaival és erősen szorította.

Csakhamar tömeg gyűlt köré és egy rendőr is odament érdeklődve.

Részeg, rosszul van, vagy esetleg elmebeteg?

De nem.

Ahogy kérdezték és próbálták karjait lefejteni, ezt kiáltotta: "Szeretem!"

ESTI KÍVÁNSÁG

ökrök villázzanak
gyönyörű szarvukkal
széna-almot
fáradt tested
nehéz álmod
alá

fejedenél
a legszebb feküdjön
csöndes kérődzéssel
szarvai közt
az ezüstös holddal

hadd torpanjon meg
a kegyetlen halál.

KAFKA ÜZENI

puskáddal
túl büszkén
ne járd

az erdőt

vigyázz

a vad

te vagy

A PORCELÁN

már mind a földön

eltöri lelöki a vas

mely botunk végét borítja

mellyel karunkat hosszabbítottuk meg

a vaksötétben

a vad keresésében

MÁR NEM ROHANOK

a szép után

A csúffal társulok.

Már nem lépek a meleg felé.

A hideghez fordulok.

Már nem nyílok a fény irányába.

A sötéttel zárkózom.

Mert bármily furcsa,

e lenti sötét mag-magányban,

ott az út.

TALÁN

hajnalban a legnehezebb

mikor az angyalok

a finom holdfény-szálakat

vékony napsugár-szálakra

cserélik át

az óriás-bábszínházban

kezeiken

ŐSZ

izzó tojássárga tejüveg mögött
a Nap, kollektív égi rész,
bokor, fa összevész,
megszűnik az egyetértés
zöldje, kertek barna
földje fölött a táj
színes ruhába öltözik

arrébb a fű között
két tök rejtőzködik,
– ügyetlen katonák,
az alapszín zöld még,
s ők ott hasalnak sárgán! –

mintha megállt volna az idő

a világ nagy tömb méz

néhány bogár halni készül

ökörnyál köt össze ágakat
mint dolgokat a felismerés

MEGBOCSÁTÁS

Ha vége van
a dolognak, az ügynek, a harcnak,
akkor a gazembereket, az aljasokat, az ostobákat,
ahogy ott állnak velünk szemben,
háttal egy íróasztalnak, egy falnak, egy tájnak;
már csak vízpisztollyal spricceljük le,
ha vége van a dolognak, egy ügynek, a harcnak.

ÉJSZAKAI VIHAR – ÍGY BELÜLRŐL

mégis minden más hideg tudós-szívvvel
üvegen át nézni az éjszakát ahogy hirtelen millió

ezüst gyík futja át az ég fekete kárpitját egy-egy
roppant dörrenéstől kísérve míg meg nem rázkódik
minden s el nem indul a hatalmas égi zokogás
széltől hajlítva intenek nemet a bokrok a fák
üvegen lefutó vízcseppek formázzák sorsod
hullámvonalát hogy végül megnyugodjon minden
a föld az ég a fák te is az egész világ

ZÁRÓRA

(Tükör – szöveg a régi Béke étterem, ma: Ramada emlékére)

Zárórákor
asztalra fordított székek
agancserdején át
néztél e már riadtan
a kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül?

A kavargó cigarettafüst
emlékködén keresztül
néztél e már riadtan
az asztalra fordítva rakott
székek agancserdején át
zárórákor?